

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησια δρ. 8,—	Ἔτησια φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθη κ' ἐμειδιάσε θριαμβευτικῶς, βλέπων τὰ ἄλογα νὰ φεύγουν μὲ τρελλὸν καλπασμόν, καὶ νὰ σύρουν ὀπίσω των τὸ ἀμάξι, σπασμένον καὶ ἄδειον.

Τὸ ἐγγείρημα εἶχεν ἐπιτύχη. Ὁ μικρὸς τζόκευ ὅτ' ἐπνίγετο εἰς τὸν ποταμόν, ἂν δὲν εἶχε συντριφθῇ ἀπὸ τὴν πτώσιν.

Ἐνῶ ἐκύτταζε γύρω του, ζητῶν νὰ ἰδῇ τὸ πτώμα τοῦ ἐχθροῦ του, ὁ Λωρὰν ἤκουσε φωνάς :

— Βοήθεια! βοήθεια!

Αἱ φωναὶ ἤρχοντο ἀπὸ κάτω. Ὁ Λωρὰν ἐσκύψε καὶ εἶδε τὸν δυστυχῆ Μπόμπην κρεμασμένον ἀπὸ μίαν δοκόν, ἣ ὁποία ἐξεῖχεν ἐκ τοῦ κρηπιδώματος. Πίπτων, ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχε προσθῆσαι νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ στήριγμα καὶ ἐσώθη οὕτως ἐκ βεβαίου θανάτου.

«Νὰ παρ' ἡ ὀργή! ἀνέκραξε μανιώδης» ὁ κατέρχαστος ἐγγλύτωσε!

Ἀλλὰ παρατήρησας μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν τὴν φοβερὰν θέσιν τοῦ θύματος του, ὁ κακοῦργος ἐπράυνθη καὶ τὸ φρικτὸν του μείδιμα ἐφώτισε πάλιν τὸν ὄχρον πρόσωπόν του.

«Χά, χά, δὲν πιστεύω τώρα νὰ φθάσῃ πρὶν ἀπὸ μένα εἰς τὸ Λονδίνο!» ἐσυλλογίσθη.

Πραγματικῶς, τί καὶ ἂν δὲν εἶχε σκοτωθῇ ὁ μικρὸς τζόκευ; Ἦτο κρεμασμένος μὲ τὸ ἄκρον τῶν δακτύ-

λων του ἀπὸ ἓνα ξύλον γονερὸν, τὸ ὁποῖον τὰ μικρά του χέρια δὲν ἤμπορουσαν νὰ περιβάλουν ἐντελῶς. Τὰ πόδια του ἐταλαντεύοντο εἰς τὸ κενόν, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν ἔρεισμα. Κεῖ ἀπὸ κάτω του, εἰς ἀπόστασιν τ' ὀλιγώτερον πενήνκοντα ποδῶν, ἔρρεε τὸ βλοῦ καὶ θερμῶδες νερὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἐξωγικωμένου ἀπὸ τὰς βροχάς, ὅπου δὲν θάρροῦσε νὰ πέσῃ καὶ νὰ πνιγῇ.

«Βοήθεια! βοήθεια!... ὅτ' πέσω!»

ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ ὁ δυστυχῆς Μπόμπης, μὲ φωνὴν ὁλονὴν ἀσθενεστέραν.

Δικό μου τὸ γράμμα!

Ὁ Λωρὰν, ὁ ὁποῖος ἀπέμεινε ὀλίγας στιγμὰς ἀκίνητος, κυττάζων τὸν ἐχθρόν του καὶ ἀπολαμβάνων τὴν νίκην του, ἀπεφάσισε τέλος νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν. Κάποια τύφισ, κάποια μετάνοια εἰσῆλθεν ἄρ' ἔτι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κακοῦ; Αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τοῦ παιδίου συνεκίνησαν τέλος τὴν καρδίαν του ;..

Ὁ ὑπρέτης εἶχε σκύψῃ πρὸς τὸν Μπόμπην καὶ τώρα ὁ δυστυχῆς τζόκευ ἀνελάμβανε θάρρος, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἀμαξῆς του ἤρχετο νὰ τὸν σώσῃ...

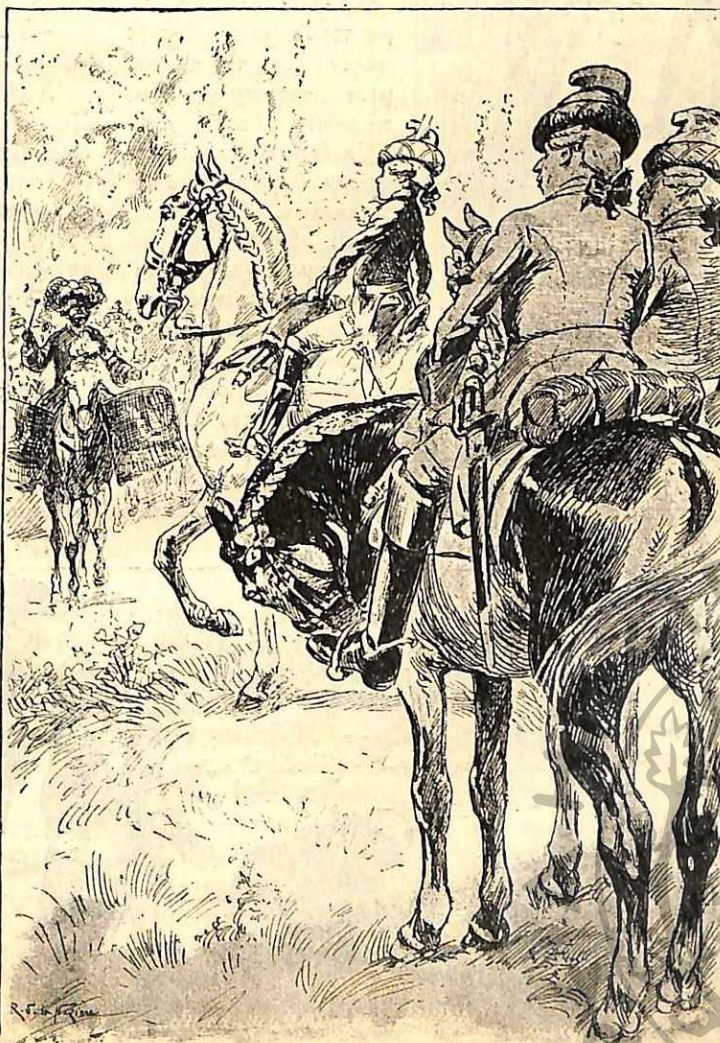
Ὁ Λωρὰν ὅμως ἦτο ἀνεπίδεκτος κάθε εἴκτου.

Ἡ σατανικὴ ἰδέα ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ θύματος του, δὲν ἦτο νὰ τὸ βοηθήσῃ ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ τὸ ληστεύσῃ καὶ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν πτώσιν του εἰς τὸν ποταμόν.

Μὲ χεῖρ, τὸ ὁποῖον μόλις ἔτρεμεν, ἐτόλμησε νὰ φάξῃ τὰς τσέπας τοῦ κρεμασμένου παιδιοῦ καὶ νὰ βγάλῃ ἓνα γράμμα, τοῦ ὁποίου ἀμέσως ἐδιάβασε τὴν ἐπιγραφὴν : «Πρὸς τὸν Τὸμ. Τσάρλεϋ». Ἦτο τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρου.

Ὁ Λωρὰν τὸ ἐφύλαξε μὲ χάραν καὶ ἐπειτα, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, ἐξηκολούθησε τὸ ἀνάνδρον καὶ μουσάρον του ἔργον.

Κρατῶν μὲ τὸ ἓνα χεῖρ τὸν Μπόμπην, ἐξεθηλύκωσε μὲ τὸ ἄλλο τὴν δερματίνην του ζώνην, μὲ τὰ χεῖματα, τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν ἀφροσύ-

Ὁ μικρὸς συνταγματάρχης δούξ Μπουγιών...» (Σελ. 78, στ. 6)

νήν να επιδείξει όταν επλήρωσε τὸν ξενόδοχον. Καὶ ἀφοῦ τοῦ τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτήν, τὸν ἄρτισε λέγων:

— Καλὸ ταξίδι, μικρὲ ἑλκεί. Καὶ νὰ θυμῶσαι τῆς γροθιᾶς ποῦ μοῦ ἔδωσες στὸ Τριανόν!

Ὁ Μπόμπης ἔπασεν εἰς τὸ ποτάμι.

Ὁ Λωρὰν τὸν εἶδεν ἐξαφανιζόμενον ὑπὸ τὸ ἀφρίζον νερόν, ἀναφαινόμενον κατόπιν μίαν στιγμῆν, παρουρούμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος κ' ἐξαφανιζόμενον πάλιν τελειωτικῶς.

«Πάει πιά! ἀνέκρηξεν ὁ Λωρὰν, τρελὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Δικό μου τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρου!.. Δικός μου ὁ Πέρτερνερ!.. Δική μου ἡ νίκη!.. Δικά μου καὶ τὰ λεπτά!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ
Ἡ διάσωσις.

— Φρονάξ... ἐκέρδισα!

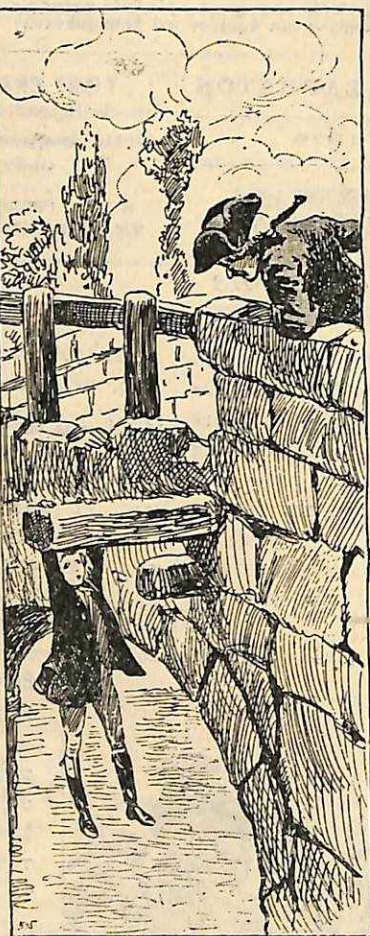
— Ναί, συνταγματάρχα μου, ἐκάματε ἔξη γκέλ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κάμω οὔτε δύο!

Ὁ διάλογος αὐτὸς ἐγένετο εἰς ἓνα λειβάδι παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Οὐάζης, μεταξὺ ἐνὸς παιδιοῦ ἐνδεκα ἐτῶν καὶ ἐνὸς νεανίσκου δεκαπενταετοῦς, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν ρίπτοντες πέτρες εἰς τὸ ποτάμι.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐφοροῦσαν τὴν σπολὴν ἐνὸς συντάγματος οὐσαύρων, οἱ στρατιῶται τοῦ ὁποῖου, ὀλίγον παρακάτω, κατεγίνοντο νὰ ποτιζοῦν τὰ λογά των.

Ἦσαν χαριτωμένοι ἐκεῖνοι οἱ δύο μικροὶ μὲ τὰ τσοῦτσικα ἀμπελονάκια των, ἀπὸ γαλάζια τσόχα, στολισμένα μὲ ἄσπρα σειρήνια, καὶ μὲ τὰ πανταλονάκια των, τ' ἀνοικτοκίτρινα. Ὑψηλὸς γέρον, μὲ ὀλόμαυρα φορέματα, ἐπέβλεπε τὸ παιγνίδι τῶν παραδόξων αὐτῶν στρατιωτῶν, καὶ βλέπων τὸν μικρότερον ἰδρωμένον, ἐνευσεν εἰς ἓνα στρατιώτην, ὁ ὁποῖος προσέτρεξε φέρων ἓνα μικρὸν γουνατὸν μανθῶν, καὶ ἔπειτα εἶπε μ' ἐπιτακτικὸν ὄφρος ἀνάμικτον μὲ σεβασμόν:

— Συνταγματάρχα μου, εἶνε ἴσως καιρὸς νὰ διατάξετε νὰ ἱππεύσουν, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε τὸ σύνταγμα σας εἰς τὸ Κλαιρμόν, ὅπου μᾶς περιμένουν τὰ καταλύματα.

«Βοήθεια!..» (Σελ. 77, στ. 6')

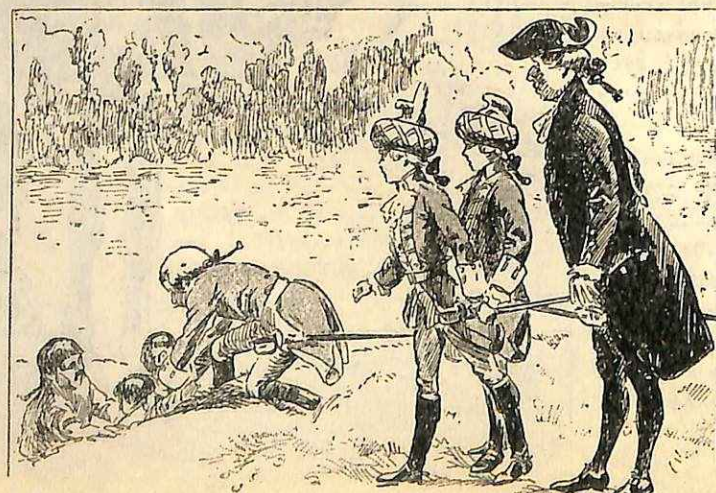
Ὅσον παράδοξον καὶ ἂν θὰ φανῇ τοῦτο εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώστας, τὸ παιδάκι, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπετάθη ὁ γέρον, ἔφερεν ἐπισήμως τὸν τίτλον τοῦ συνταγματάρχου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ' ἡμπορούσε κανεὶς καὶ ἀπὸ ἐνδεκα ἐτῶν νὰ εἶνε συνταγματάρχης, ἀρκεῖ νὰ ἐπλήρωνεν ἐν ὠρισμένον ποσόν!

Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἐκεῖνος συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μάριος-Κάρολος δούξ τοῦ Μπουγιών, δὲν ἐφαίνετο διόλου πρόθυμος νὰ κολλήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ παιδαγωγοῦ του, τοῦ ἀγαθοῦ κ. Πουύσεγκυρ.

— Ἄχ, κύριε, ἐκεῖ-τευσεν, ἀνὸμνη λιγάνι, σὰς παρακαλῶ... Διάσκεδάξω τόσο καλὰ μὲ τὸν ταγματάρχην μου Φρονάξ!

Καί, χωρὶς νὰ ναναιμῇ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ μέντορός του, ἔριψε πάλιν εἰς τὸ ποτάμι μίαν στρογγυλὴν καὶ πλατεῖαν πέτραν, ἡ ὁποία ἔκαμαν ὀλόκληρον σειρὰν θυμασιῶν ἀναπλήσεων.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ συντάγματος εἶχον πλησιάζει κ' ἐχειροκρότησαν ἐκθύμως τὸν ἄθλον αὐτὸν τὸν ὀρχηγὸν τῶν. Ἐκεῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ἠτοιμάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἀγαπημένον του παιγνίδι ὅταν ἔξαφνα, μὲ τὸ χέρι σηκωμένον, ἐσταμάτησε καὶ ἔδειξε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ἓνα μικρὸν μαῦρον σημάδι, τὸ ὁποῖον ἐκαταίβαζε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

«Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην...» (Σελ. 78, στ. γ')

— Τ' εἶνε 'καῖνο ἐκεῖ-πέρα; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς· δὲν εἶνε, κύριοι, σὰν ἄνθρωπος;...

Ὅλοι ἐνύπταζαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοὺς ἔδειχνε, καὶ ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ μαῦρον ἐκεῖνον σημάδι, τὸ φερόμενον ταχέως πρὸς τὴν ὄχθην ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἦτο τὸ πτώμα κάποιου πνιγμένου.

— Ἄχ! ἔκαμιν ὁ μικρὸς δούξ Μπουγιών... πρέπει νὰ πάη κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ... Ἄν ζῇ ἀκόμη;

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ συνταγματάρχου ἦτο διαταγὴ καὶ τρεῖς στρατιῶται, ἀφοῦ ἐβγαλὰν γρήγορα τὸν ὀπλισμόν των, τὰ ὑποδήματα καὶ τὰμπέχονα, ἔπασαν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἤρχισαν νὰ κολυμβοῦν πρὸς τὸν πνιγμένον.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην, σπρώχνοντες πρὸ αὐτῶν τὸ ἀναισθητὸν σῶμα ἐνὸς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο, καθὼς θὰ ἐμαντεύσατε, παρὰ ὁ φίλος μας Μπόμπης.

Ὅταν ἐξήλθωσαν τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς γλῶσσης, ὁ κ. παιδαγωγός, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὀλίγον ἱατρός, ἐσκυψεν ἀξιοπρεπῶς, ἔπιασε τὸν σφυγμὸν τοῦ πνιγμένου, ἔβαλε τὸ αὐτὶ του εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐπὶ τέλους ἐδήλωσε:

— Τὸ παιδί ζῇ!... Πρέπει νὰ τὸ κάμωμεν νὰ συνέλθῃ...

Ἀμέσως ἐπυροδοποιήθησαν ὅλοι νὰ δώσουν τὴν γνώμην των. Ἄλλ' ὁ κ. Πουύσεγκυρ, διατάξας τοὺς στρατιώτας νὰ σιωπήσουν, ἔτρεξεν ὡς τὴν ἄμαξαν ποῦ ἐστάθμευεν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔφερε τὸ πρόχειρον φαρμακεῖόν του. Τότε ἐπλησίασεν εἰς τὴν μύτην τοῦ Μπόμπης φιαλίδιον μὲ ἄλατα πολὺ δυνατά, τὰ ὁποῖα ἀμέσως τὸν ἔκαμαν νάνοιζεν τὰ μάτια του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ πνιγμένος ἀνέπνεεν ἀπάντως καὶ δυσκόλως· σιγὰ σιγὰ ὁμως ἡ ἀναπνοή του ἔγινε σχεδὸν κανονική, τὸ κόκκινον χροῦμα ἐπανήλθεν εἰς τὰ χλωμὰ μάγουλά του, ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξίν τοὺς πολυαριθμοὺς περιέργους ποῦ τὸν ἐπεριστοίχιζαν καὶ τέλος, μὲ τὴν ἀγγλικὴν πρέσφοράν του, ἐψιθύρισε:

— Ἄς!... Δὲν πέθανα λοιπόν;... Γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν πέθανες, ἀπεκρίθη ὁ κ. παιδαγωγός. Δηλαδή... λιγάνι ἀκόμη ἂν ἔμενες μέσα στὸ νερό... Εὐ-

τυχῶς ποῦ ὁ Ὑψηλότατος σὲ εἶδε...

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συνέλθῃ τελείως, ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν «Ὑψηλότατον» καὶ ἠρώτησεν:

— Ὡστε σεῖς μ' ἐσώσατε;

— Ἐγώ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνδρῶν στρατιωτῶν μου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς συνταγματάρχης. Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιαφέρει! ἐγγύωστε; αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον... Πέμας ὁμως, τί σοῦ συνέει;

Ὁ Μπόμπης δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχε φλυαρήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Ἐλάρου» καὶ τὸ μάθημα τὴν ὥφειλε. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ νὰ διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ὅπως θὰ ἔκαμνε ἐββαίαν πρὸ τῆς περιπετειᾶς τοῦ, ὁ μικρὸς τῷ ἐκείνῳ νὰποκρίθῃ ὅτι ἐπέπεσαν εἰς ληστὰς, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τοῦ ἐπῆραν ὅτι εἶχεν ἐπάνω του, τὸν ἔρριψαν κατόπιν εἰς τὸν Οὐάζην.

Μὰ τότε, ἠρώτησεν ὁ μικρὸς συνταγματάρχης, πῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμους;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Μπόμπην, μετὰ τὴν πρώτην χαρὰν τῆς διασώσεως, νὰ συλλογιθῇ τὴν δυσχερή του θέσιν καὶ ν' ἀνησυχῇ πολὺ. Πῶς ἡμποροῦσε τώρα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λονδίον χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρου; Ποτὲ ὁ Τοῦ Τσάρλεϋ δὲν θὰ ἐπειθετο νὰ τῷ παραδώσῃ τὸν Πέρτερνερ... Δὲν τῷ ἔμενε παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ κατεβασμένα αὐτιά εἰς τὸν μέγαρον τοῦ δουλοῦ καὶ νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ παθήματά του...

Ἀλλ' εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν, τὸ κόκκινον χροῦμα τῆς ἐντροπῆς ἀνῆλθεν εἰς τὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ Ἀγγλου. Τὸ θάρρος, ἡ ἐπιμονὴ ἐκεῖνη, ἡ χαρακτηρίζουσα τὴν φυλὴν του, ἀφυπνίσθησαν μέσα του. Ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος μὲ τὸ πόδι του κ' ἐψιθύρισε εἰς τὴν γλῶσσαν του:

— Ποτέ!... ποτέ!... Πρέπει νὰ φέρω τὸν Πέρτερνερ!

Ὁ παιδαγωγός, ὁ συνταγματάρχης καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶται ποῦ ἐπεριστοίχιζαν τὸν μικρὸν ἑλκεί, δὲν ἐννοοῦσαν τίποτε ἀπὸ τὴν στάσιν του αὐτὴν. Διὰ τὸ δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμαν; Μήπως ἦτο ἀκόμη ἀσθενής;

Ἐπιτέλους ὁ Μπόμπης, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἐξεδῆλωσαν, τοὺς ὁμολόγησεν ὅτι ἦτο πολὺ καλὰ εἰς τὴν υἱεῖαν του, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤξευρε μὲ τί τρόπον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του καὶ αὐτὸ δὲν ἐστενοχωροῦσε πολὺ.

Καὶ ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

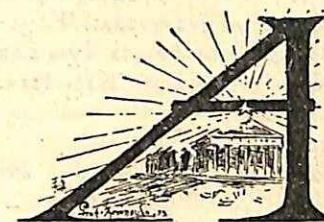
— Στὴ Βουλώνη.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΡΙΟΝ ἀρχίζει τὸ Τριῶδιον. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τρελὴν περιόδον τῶν

ἀποκρηάτικων ἐορτῶν, τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων. Ἀλλὰ φέτος μὲ τὸν πόλεμον, αὐτὰ τὰ πράγματα φαίνεται ὅτι θὰ μείνουν εἰς τὸ χαρτί... δηλαδή εἰς τὸν Καλαμῖαν. Ποῖος ἔχει ὄρεξιν νὰ μασκαρευθῇ; Ἀλλὰ καὶ νὰ εἶχε κανεὶς, δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ, διότι, καθὼς λέγουσιν, ἡ προσωποποιεῖται θὰ ἐμποδισθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σωστότερον. Φαντασθῆτε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μασκαρεύονται, νὰ χοροπηδοῦν, νὰ διασκεδάσουν τρελλὰ, ἐνῶ οἱ στρατιῶταί μας πολεμοῦν ἀκόμη καὶ σκοτώνονται, καὶ πληγώνονται, καὶ ξεπαγιάζουν, καὶ δεινοπαθεῖν εἰς τὸ Μπιζάνι... Ἄ, ὦχ! Ὅταν εἶνε πόλεμος ἀληθινός, ὁ χαρτιπόλεμος εἴμπορεῖ νὰ λειπῇ...

Ὅτι πῇ κανεὶς: Διὰ τὴν λοιπὴν ἐπιτρέπονται αἱ ἄλλαι διασκεδάσεις; Πῶς εἶνε ἀναικτὰ τὰ θεάτρα καὶ οἱ κινηματογράφοι; πῶς παίζουν εἰς τὰ κέντρα ὀρχήστραι; πῶς δίδονται συναυλίες; Ἄ, διαφέρει, ἀγαπητοί μου, διασκεδάσεις ἀπὸ διασκεδάσιν! Ἄλλο εἶνε νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ ἰδῇ ἓνα δράμα, ἔστω καὶ μίαν κωμῶδιαν, ἔστω καὶ μίαν ὀπερέταν, — καὶ ἄλλο νὰ γυρίῃ τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπιτία μασκαρευμένος. Αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε τὸ πνευματικόν. Εἶνε μία κοινή, τρελλὴ διασκεδάσις, ταπεινὴ, ἂν θέλετε χυδαία, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐπιτρέπεται κανεὶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, μόνον εἰς πολὺ εὐτυχεῖς καὶ ὁμαλὰς περιστάσεις. Τὸ θέατρον ὁμως, καὶ τὸ ἐλαφρότερον, πάντα ἔχει κατὰ τὸ εὐγενές, τὸ πνευματικόν. Εἶνε ὅπως διαβάσει κανεὶς κ' ἓνα βιβλίον. Ἐπίσης καὶ ἡ μουσική. Δὲν εἶνε τρυφὴ τῶν αἰσθησέων; εἶνε ἀπολαυσὴ τοῦ πνεύματος. Εἴμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καὶ λυπημένος, καὶ μελαγχολικός, καὶ δυστυχὴς ἀκόμη, καὶ ὁμως νὰ θέλῃ — καὶ νὰ πρίπῃ, — νὰ ἰδῇ εἰς τὸ θέατρον ἓν ὥραϊον ἔργον, ἡ νὰκούσῃ μίαν ὥραϊαν μουσικὴν, ἡ — τὸ ἴδιον εἶνε, — νὰ διαβάσῃ ἓνα ὥραϊον βιβλίον. Τὸ φηγοπότι, ὁ ἀποκρηάτικος χορὸς, τὸ μασκάρεμα, ὁ χορτοπόλεμος, τὰ περιάγματα τοῦ δρόμου, ἡ πόγγυς, τὰ στριγγλίσματα, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν διασκεδάσεις πολὺ κατωτέρας. Ὅταν φθά-

νουν μάλιστα εἰς τὴν ὑπερβολήν, ὅπως τὴν Ἀποκρηὰν εἰς τὰ Χαυτεῖα, ἔχουν κατὰ τὸ κτηνώδες. Πολλοὶ ἄνθρωποι τὰς ἀποφεύγουν καὶ τὰς ἀποστρέφονται καὶ εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα, δηλαδή χωρὶς νὰ εἶνε πόλεμος καὶ κοινὴ ἀγωνία. Πόσω μᾶλλον λοιπὸν τώρα, μὲ τὸν πόλεμον, τοιαῦτα θεάματα τρελλὰς θὰ ἦσαν ἀνάρμοστα καὶ ἀνυπόφορα. Εἴμποροῦμεν νὰ προσθέσωμεν καὶ ἀποτρόπαια.

Βεβαίως, ἐν καιρῷ πολέμου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παγορευθῶν εἰς τὰς πόλεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Κράτους, ὅλοι ἀνεξαιρέτως αἱ διασκεδάσεις. Θάνατόπτετο τότε ἡ κανονικὴ ζωὴ, καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο κακόν. Ὅθ' ἐφαίνετο ἡ πόλις πενθοῦσα, καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο ὀλέθριον. Διὰ τοῦτο αἱ πνευματικώτεροι διασκεδάσεις ἐπιτρέπονται. Χωρὶς δυσφασίαν βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ θεάτρα, καὶ εἰς τοὺς κινηματογράφους, καὶ εἰς τὰς συναυλίας. Ἀλλὰ μὲ τὸ δίκην τοῦ θά ἐγένετο ἔξω φρονῶν, ἂν ἔδλεπε μίαν ἐξέβραν εἰς τὸ Σύνταγμα, γεμάτην ἀπὸ ἀνθρώπους περιμένοντας νὰ διασκεδάσουν μὲ μασκαράδες. Ἰδοὺ διὰ τὴν ἐπιτρέψαν κ' ἐπιτρέπονται αἱ ἄλλαι διασκεδάσεις, ἀλλὰ ὁ παγορευθῇ ἡ τρελλὴ Ἀποκρηά. Ὡστε φέτος δὲν ἔχει μασκάρεμα! Καὶ βεβαίως συμφωνεῖτε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ. Ἐκτός πλέον ἂν ἔως τότε θὰ ἔχῃ τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ θὰ ἔχῃ κλείσῃ ἡ εἰρήνη, — τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

I

Τὴ φωτιά τῆς Μπουμπουλίνας
Γάλα ἐβούλαε ἀπ' τὰ στήθη
Στὸ Νησί τῆς Ἡρώνας (*)
Σὰν ἡ Μάνα σου ἐγεννήθη!

Καὶ στοῦ ἀπέραντου τοῦ Ὀνείρου
Σὲ ἀποκοίμας τὴν ἀγκάλῃ,
Τὴν Πατρίδα καὶ τοῦ Ἀπείρου
Νὰ τὴν βλέπῃς πρὸ μεγάλης...

Ρίτσο, Μάνας τέτοιο θέημα
Βόλι ἐβούλαε γιὰ ρόγα,
Στοιχειωμένο ἐπῆρες αἶμα
Καὶ ἡ καρδιά σου ἐγίνε ρλόγα!

Φλόγα ποῦ ἀνάβε ἡ λαμπάδα
Στὸ βωμὸ τῆς Προσευχῆς σου,
Ποῦ εἶχε εἰκόνα τὴν Ἑλλάδα
Κ' εἶχε ἱέρεια τὴν ψυχὴ σου...

Τώρα ἡ Χίος δὲν εἶνε σκιάδα,
Καὶ γιὰ τὸ ἀγαλμὰ σου φτάνει
Διγῇ ἀπ' τὸ Λιλό της λάδα
Στοῦ Κανάρι τὸ λιμάνι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ἡ μητέρα τοῦ ἥρωα τῆς Χίου Ρίτσου ἦταν Σπεισιώτισσα, συγγενὴς τῆς Μπουμπουλίνας, καὶ μὴ ἀπ' τὰς πρὸ μορφωμένες τοῦ τιμημένου Νησιού. — Σ. Π.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 72)

— "Επειτα εἶνε ὁ ταῦρος, εἶπεν ὁ Τζάκ.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ "Υ6. Καὶ ὁ ταῦρος σημαίνει βέβαια τὸν ἐμῶνυμον πύργον ποῦ ἔκτισαν οἱ κάτοικοι τοῦ Μορλαῖζ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, διὰ νὰ κλειστούν τὴν εἰσόδον τοῦ ποταμοῦ τῶν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐπιδρομὰς. Φαίνεται καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀπὸ τὴν αἰθουσαν ποῦ εἶπαμεν.

— Ἀμὴ ὁ πετεινός;

— Αὐτὸν ἐψάξα πολὺ διὰ νὰ τὸν εὕρω. Καὶ ὅμως ἦταν μπροστὰ εἰς μάτια μου. Ἐπιτέλους τὸν εἶδα ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν κερυφὴ τοῦ χαμπαναριεῦ τῆς ἐκκλησιολας τοῦ Καραντέκ. Ὁ ἥλιος, μαζί με τὸ 3/4, παριστᾷ τὴν ἔκτιν ὥραν τῆς ἐσπέρας.

— Πῶς αὐτό; δὲν τὸ ἐννοῶ!

— Μὰ εἶνε ἀπλούστατον. Ὁ ἥλιος δὲν κάμνει τὰς ὥρας; Τὸ ἡμερονύκτιον ἔχει 24. Τὸ τέταρτον εἶνε 6. Τὰ τρία τέταρτα εἶνε 18. Ἡ δεκάτη ὁγδόη λοιπὸν ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου δὲν εἶνε ἡ ἔκτιν ἐσπερινή;

— Ἐχεις δίκιο. Ἐξακολουθεῖ.

— Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐνδειξις διὰ νὰ εὕρω τὴν αἰθουσαν. Καὶ χθές, ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ παλαιοῦ μας πύργου, τὰ εἶδα ὅλ' αὐτά. Ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν, ἔμενεν ὁ ἀριθμὸς 15, σημαίνων προφανῶς κάποιαν ἀπόστασιν, εἴτε εἰς βήματα, εἴτε εἰς πόδας, — τὰ μέτρα τοῦ μετεχειρίζοντο ἐκείνον τὸν καιρὸν. Ἀφοῦ ἔκαμα διάφορα μετρήματα, ἀνεκάλυψα ὅτι δεκαπέντε πόδια, καθὲν ἀπὸ τριανταδύο ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἀκριβῶς, ἐχώριζαν τὸ παράθυρον, ποῦ μοῦ ἐχρησίμευεν ὡς οὐνοπία, ἀπὸ μίαν πόρταν ποῦ εὕρισκετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας ἐνὸς τῶν ὑπογείων τοῦ πύργου.

— Μ' αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον! ἀνέγραψεν ὁ Τζάκ. Κατόπιν λοιπὸν, φίλε μου, τί ἐκάμες;

— Κατόπιν ἐξήτασα τὴν δευτέραν γραμμὴν τῶν ἱερογλυφικῶν. Πρῶτα-πρῶτα ὑπάρχει ἓνα 27. Κατέβηκα τὴν σκάλα, μετρῶν τὰ σκαλιά, καὶ τὰ βήματα εἰκοσιεπτά σωστά! Ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας σκοτεινὸς διάδρομος παρουσιάσθη ἐμπρὸς μου. Ἀλλ' ἦταν ἀρχαῖα, δὲν εἶχα φῶς καὶ ἀνέβαλα τὴν ἔρευναν γιὰ σήμερα.

— Πᾶμε ἀμέσως! εἶπεν ὁ Τζάκ, ἀνυπομονῶν νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ αἰνίγμα.

— Ὁχι τώρα, φίλε μου. ὑπέλαβεν ὁ

"Υ6. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν. Θὰ πᾶμε ἀπόψε, τὴ νύκτα. Ἀμα γυρίσωμε, πετάξου μιά στιγμὴ νὰ εἰδοποιήσης εἰς σπῆν σου, ὅτι ἀπόψε θὰ δειπνήσης μαζί μας. Μετὰ τὸ δεῖπνο, βγαίνουμε μαζί πῶς θὰ κάμουμε τάχα ἓνα γυράκι. Ἐρχόμαστε εἰς τὴν βάρκα, ὅπου θὰ τὰ ἔχω ὅλα ἐτοιμα, καὶ ἀπὸ κεῖ ἴσια εἰς τὸ Κερωδρέν. Σύμφωνοι;

— Λαμπρά!

— Ἀλλὰ πρόσεξε! οὔτε λέξι σὲ κανένα!

— Ὡ, ὅσο γι' αὐτό!..

Καὶ οἱ δύο φίλοι διηθούσαν τὴν βρακύλαν πρὸς τὴν ξηράν.

* * *

Ὁ πρῶτος πύργος τῶν Κερωδρέν ἦτο, ὡς εἶπαμεν, κτισμένος ἐπὶ μικρῆς νησίδος, ἀναλλιεργήτου καὶ ἐρήμου. Ἦτο

«Ἰδὲς ἐδῶ, "Υ6!" (Σελ. 81, στ. 6')

μία ἀρχαία, φεουδαλικὴ κατοικία. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀπὸ τὰς δέκα, τὸ νησί εἶχε δύο κατοίκους, τοὺς ὁποίους ἀπετίθασκε μία βροχούλα, δεμένη τώρα εἰς τὸ βάθος ἐνὸς ὁρίσκου.

Οἱ ἀναγνώστη ἐμάντευσαν βέβαια ὅτι ἦσαν οἱ δύο φίλοι. Νῦν ἀσέληνος, πολὺ σκοτεινὴ, εὐνοῦσε τὰ σχέδιά των.

— Ἐδῶ εἶνε! εἶπεν ὁ "Υ6, εἰσερχόμενος εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐρειπωμένας αἰθούσας τοῦ πύργου. Ἐρριψεν ὀλόγυρα τὸ ὥχρον φῶς ἐνὸς φαναριῦ μετ' ἐκεῖ. Τὸ μέρος ἦτο ἄγριον. Παντοῦ σωροὶ πετρῶν, ἀγκάθια καὶ ἄλλα φυτὰ, καλύπτοντα τὸ χαλασμένον πλακόστρωμα τοῦ δαπέδου.

— Διάβολε! παρεπονέθη ὁ Μορλαῖς ἡ σκηνογραφία δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη!

— Ἐπῆρες ἀπὸ τὴν βάρκα ὅλα τὰ πράγματα ποῦ θὰ μᾶς χρειάζοντο; τὸν ἠρώτησεν ὁ σύντροφός του.

— Ὁλα. Νὰ ὁ λωστός, νὰ τὸ οὐρινί, νὰ καὶ τὸ κερὶ, μὴ μᾶς τελειώσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἔχει τὸ φανάρι.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Καὶ ὁ "Υ6, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του, διηθύνθη πρὸς μίαν θύραν, ἡ ὁποία εὕρισκετο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Μία κλίμαξ ἤρχιζεν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, προχωροῦσα ὑπογείως.

— Πρόσεχε καλά! συνέβουλευσε τὸν

Τζάκ. Τὰ σκαλιά εἶνε σὲ κακὴν κατάστασι. Ἐνα γλύστρημα καὶ κατακυλῶμε ὡς κάτω!

Ἡ κατάβασις ἤρχισεν. Ἡ κλίμαξ ἦτο τῶνόντι τόσο ἐπιμόρροπος, ὥστε καθὲς βῆμα ἔπρεπε νὰ ὑπολογίζεται, ἄλλως ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταρρεύσουν μερικαὶ πλάκες καὶ νὰ διακοπῇ οὕτω καθὲς συγγενικὴν τελειωτικῶς. Ἐπιτέλους, μετὰ πολὺν κόπον, ἔφθασαν κάτω.

— Τὰ σκαλιά εἶνε πράγματι: εἰκοσιεπτά, ἐβεβαίωσεν ὁ Τζάκ Μορλαῖς.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ "Υ6. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ ἰδοῦμε τὸ σχέδιο. Μετὰ τὸ 27, εἶνε τὸ Υ50. Αὐτὸ βέβαια θὰ παριστᾷ τὸ διάγραμμα τοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

Καὶ μετὰ τὸν δάκτυλον, ὁ νέος ἐδείξε μίαν σκοτεινὴν, θολωτὴν διόδον, ἀνοιγομένην ἐνῶπιόν των.

— Μὰ τὸ 50 τί γυρεύει; ἠρώτησεν ὁ φίλος του.

— Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε σημεῖον πρὸς τὰ ἐπάνω, εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα τοῦ ὕψιλον, δὲν πρέπει νὸρξίσωμε νὰ μετροῦμε, παρὰ ἂν εὐχάσωμε στὴ διασταύρω-

σι, ἐκεῖ δηλαδὴ ποῦ ἀρχίζουν οἱ δύο βραχίονες τοῦ γραμμάτος.

— Μὰ νομίζεις ὅτι παρακάτω διχάζεται καὶ αὐτὸς ὁ διάδρομος;

— Ἔτσι λέγει τὸ διάγραμμα. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐπροχώρησαν μετὰ προσοχὴν, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φανερῶν. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς ἓνα μέρος, ὅπου πραγματικῶς ὁ διάδρομος ἐχωρίζετο εἰς δύο. Ὁ ἓνας τὸν κλάδος ἐλόξευε δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερὰ.

— Νὰ λοιπὸν τὸ Υ, εἶπεν ὁ "Υ6. Δὲς μου τὸ οὐρινί.

— Νὰ το, ἀπεκρίθη ὁ Τζάκ καὶ τοῦ ἔδωκεν ἓνα οὐρινί λεπτὸν καὶ μακρὸ, τὸ ὁποῖον διηρείτο μετὰ κόμβους εἰς δέκα ἴσα μέρη, καθὲν μὴκους ποδός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ "Υ6 εἶχε εὐτελεστῇ εἰς τὸ ἔδαφος ἓνα ξυλάκι, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν δύο διαδρόμων. Ἐπειτα ἔδεσεν εἰς τὸ ξυλάκι τὸ οὐρινί καὶ τὸ ἐξεδίπλωσε προσεκτικὰ. Ἡ σχετικῶς καλὴ κατάστασις τοῦ μέρους αὐτοῦ τῶν ὑπογείων τοῦ πύργου, διηρυχθύνεν ἀρκετὰ τὴν ἐργασίαν. Πέντε φορὰς ὁ "Υ6, προχωρῶν ὀλονέν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ διαδρόμου, ἐπανελάμβανε τὸ ἴδιον, καὶ ἐμέτρησεν οὕτω πενήντα πόδας, δηλαδὴ δεκαεὶ μέτρα.

Εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο εὕρισκετο πάλιν ἓνα τρίστρατον. Τρεῖς νέοι διάδρομοι ἤρχιζαν, προχωροῦντες κατὰ τρεῖς διευθύνσεις διαφορετικὰς. Ἐνας δεξιὰ, ἄλλος ἀριστερὰ καὶ ὁ τρίτος κατ' ἐξέχον ἐμπρὸς.

λιν ἓνα τρίστρατον. Τρεῖς νέοι διάδρομοι ἤρχιζαν, προχωροῦντες κατὰ τρεῖς διευθύνσεις διαφορετικὰς. Ἐνας δεξιὰ, ἄλλος ἀριστερὰ καὶ ὁ τρίτος κατ' ἐξέχον ἐμπρὸς.

— Νὰ τὸ 1! ἀνέκραξε μετὰ χαρὰν ὁ Τζάκ. Καλὰ ἐδιάβασες, βλέπω, τοὺς γρίφους τῆς περιγραμμῆς σου!

— Ἦμουν τόσο βέβαιος! ἀπεκρίθη ὁ "Υ6. Ὡς ἐξῶ τουλάχιστον ἐπήγαμε λαμπρά. Ἀς πάρωμε τώρα τὸν δεξιὸν διάδρομον. Γιατί εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μέρους τοῦ 1, ὑπάρχει, καθὼς βλέπετε, σημεῖον μὲν ἓνα μικρὸν οὐρινί.

— Τί νὰ σημαίνει, ἀρά γε;

— Δὲν ξέρω. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸ ἐξηγήσωμε, ἂν φθάσωμε ἐπὶ τόπου.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπῆραν τὸν δεξιὸν διάδρομον. Ἦτο πολὺ στενός, ὁ δὲ χαμηλὸς τοῦ θόλου μόλις τοῖς ἐπέτρεπε νὰ στέκωνται ἑσθιοί. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεαν, ἦτο καθορός, διότι βεβαίως εἰς τοὺς ἐρειπωμένους τοίχους θὰ ὑπῆρχον ρωγμαὶ καὶ ὁ ἐσχηματίζοντο ρεύματα. Ἐπροχώρησαν ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, ἐγγιζόντες σχεδὸν τὰ ὕψη ἐκεῖνα τοιχώματα τῶν ὑπογείων, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐξερευνητὰ ἐφθασαν εἰς τὸ

τέλος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἦσαν ἀδιέξοδος. Ἀδύνατον πλέον νὰ προχωρήσουν.

— Ἐλα, νὰ βρεθῶμε τώρα τὸ "Ομικρον, εἶπεν ὁ Κερωδρέν, ρίπτων ὀλόγυρα τὸ φῶς τοῦ φανερῶν του.

— Ἀλλ' εἰς μάτην. Οὔτε εἰς τοὺς τοίχους ἐβλεπαν τίποτε, οὔτε εἰς τὸν θόλον, οὔτε εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ στρωμένον μετὰ μεγάλας πλάκας. Κουρασμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι, οἱ δύο φίλοι ἤτοιμαζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἐγχείρημα, ὅταν ἐξάρνα ὁ Τζάκ ἐφώνησε μετὰ χαρὰν:

— Ἰδέε, "Υ6, ἰδέε ἐδῶ!

Καὶ μετὰ τὸ δάκτυλον, ὁ νέος ἐδείχεν ἓνα σιδηρεῖον κρίκον, σκουριασμένον, μόλις ἐξέχοντα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ βρῶν, ἀφθόνον ἐκεῖ ἕνεκα τῆς ὑγρασίας, ἐκένεπαε τὸν κρίκον καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸν διέκριναν κατὰ τὰς πρώτας ἐρεῦνας.

— Νὰ καὶ τὸ 0! ἐξηκολούθησεν ὁ Τζάκ.

Καὶ ἀρπάσας τὸν λωστόν, τὸν ἐφῆρμον ἐπὶ τοῦ κρίκου καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. Ἡ προσπάθειά του ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Μετὰ τινὰς ἀποπειράς, οἱ δύο φίλοι εἶδαν μίαν ἀπὸ τὰς πλάκας νὰ σηκώνεται, ὑπὸ τὴν ὥθρην ἀοράτου ἐλατηρίου, καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὴν ἀρχὴν κλίμακος στενῆς καὶ σκοτεινῆς.

Ὁ Τζάκ, πλέον ἀνυπόμονος, ἤτοιμάσθη νὰ καταβῇ. Ἀλλ' ὁ "Υ6 τὸν ἐμπόδισε.

— Στάσου, τῷ εἶπε, νὰ ἀνεωθῇ πρῶτα ὁ ἀέρας, μὴ σκάσωμε ἐκεῖ-κάτω!

Καὶ ἐπωρλήθη αὐτῆς τῆς στιγμῆς διὰ νὰ συμβουλευθῇ πάλιν τὸ σχέδιόν του.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

[Ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Κωστή Παλαμά «Ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Μοῦσα», ἀναδημοσιεύμενον τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀριστοῦργημα.— Σ. τ. Δ.]

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφέτος ἄγρια μ' ἐδειρεν
Ἡ βαρυχειμῶνιά
Ποῦ μ' ἐπίασε χωρὶς φωτιά
Καὶ μ' ἤρρε χωρὶς νεῖατα,
Κι' ὥρα τὴν ὥρα πρόσμενα
Νὰ σωριστῶ βαρεῖα
Στὴ χιονισμένη στράτα.

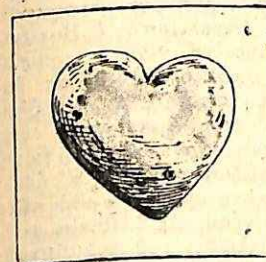
Μὰ χθές, καθὼς μ' ἐθάρρεψε
Τὸ γέλιο τοῦ Μαρτίου
Καὶ τράβηξε νὰ ἐαναβρῶ
Τ' ἀρχαῖα τὰ μονοπάτια,
Στὸ πρῶτο μωσχόβλημα
Ἐνὸς ρόδου μακρινοῦ,
Μοῦ δάκρυσαν τὰ μάτια.

(1905)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

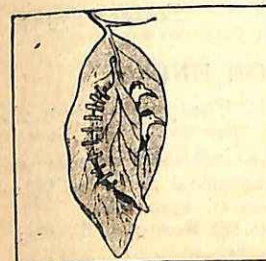
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πατάτα—Καρδιά

Εἰς τὸ Παριζιαν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν κήπον τοῦ κ. Δυναμάν, εὐρέθη αὕτη ἡ πατάτα, ἔχουσα τέλειον σχῆμα ἀνθρωπίνης καρ-

Τὸ πουλὶ ποῦ ράπτει

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχουν κατὰ πηνὰ περιεργότα α. Τὰ πηνὰ αὐτά, εἰδος ἀγρίων, κατασκευάζουν τὴν φωνὴν των μέσα εἰς μεγάλα φύλλα δένδρων. Ἐκλέγουν ἓνα φύλλον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ράπτουν ἓν ἄλλο, με-

σχηματίζον ἓνα θύλακα, τὸν ὁποῖον στρώνουν ἀπὸ μέσα μετὰ πτίλα καὶ κατόπιν ἐγκαθίστανται, διὰ νὰ γεννήσουν ταυγά των καὶ νὰ βγάλουν τὰ πουλάκια. Ἡ ποικιλία αὐτῆς τῶν ὀδικῶν πτηνῶν ὀνομάζεται εἰς τὴν Ζωολογίαν «ἀγδῶν ἡ ῥάπτρια».

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνου

Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς κύριος, μετὰ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ καπέλλο στὸ χεῖρ, ποῖον χαιρετᾷ;

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ζερνολίδος

Po*r *n m'in* l' *bba*e ne **nque *as.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ αὐτὴ ἡ παρρημία.

γ') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαρανταπόρου.

ΤΑ	ΝΑΣ	ΡΙΣ	ΣΗ
ΒΟΑ	ΣΙΣ	ΚΟΥ	ΤΙ
Α	ΒΕ	ΓΑΣ	ΜΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὸ ὄνομα τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν ποταμῶν.

Ἀηλωσεῖς: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α') Σαρκενίκη, Κύβωρε, Μύκονες, Γύαρος. — β') Αἱ λέξεις τοῦ Τριγώνου εἶνε: Μήλον, ἥρως, Λῶς, ὅς. — γ') Α la guerre comme a la guerre.

λίαν, Φάωνα, "Αγνωστον Χ., Γλυκοχάραμα, Δροσούλαν, Νυχτολούλουδο, Θυμάρι, Δευκήν Νυμφαίαν—ή Ρωμιοπούλα (0) με Μάστουρα της 'Ελευθερίας, Πόθον της Κρήτης, Σημαίαν του 'Αβέρωφ, Τορπιλλοβόλον II, Σπάθην του Διαδόχου, Βάρκαν του Κανάρη, Υποβρύχου Δελφίν, Τοπλίλην Βότση, 'Ακακίαν—το 'Ονειρώδες Βάλς (0) με 'Αθραν των Σπεισών, Δάκρον του Πόνου, 'Απομήτον Σωφραζέτταν, Νοσταλγούσαν Χιωτοπούλαν, Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν, 'Αθανάσιον Διάκον, Τέλλον 'Αγραν, Κύμα, Περονζέ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Δωδοναίον (έχει καλώς) 'Ελευθερωτήν της Μακεδονίας (τόμον έστειλα) 'Υψηλήν 'Ιδέαν (έστειλα, έτσι, ως αναδαινόμεν σιγα-σιγα έως να φθάσωμεν) 'Ενθουσιώδη 'Ελληνα (έλαβα, εύχαριστώ) 'Αλέξ. Βαφ. (ώραία ή έπιστολή σου, αλλά διά να έχωμεν τακτικήν άλληλογραφίαν, πρέπει να πάρης και ψευδώνυμον) Ρ (έλαβα εύχαριστώ) Φάωνα (μ'ένα ρω έγινε λάθος, λάβε την λέξιν πυξίς) 'Υδραϊκόν Χάνον (έχει καλώς· δεν άμφιβάλλω περί του ζήλου σου και είμαι βεβαία ότι θα συμπληρώσης εν καιρώ) Μεγαλόφρονα Κωνσταντίνον (δυστυχώς όχι· ό όρος της προκληρωμής είνε απαράδεκτος και δεν κάμνω εξαίρεσιν διά κανένα) 'Αδαμάντινον Χαρακίτηρα (έστειλα· έχει καλώς) Μικρό Χελιδονάκι (αυτό έπροτίμησα, βλέπεις, κ' έγω· χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν) 'Ελληνικήν 'Ιδεώδες (ή επανόρθωσις έγενε) Μαγεμένην 'Αθραν (έλήφθησαν από τώρα θέλει να μάθης τό τέλος του 'Μικρού Τζόκευ· α, περίμενε ακόμη) Ποιμενικήν Φλογέραν (έχει καλώς) 'Ελληνόπουλο του Αίμου (έννοείται, ότι τα φιλότιμα παιδιά δεν καταδέχονται να στείλουν ξένας 'Ασκήσεις για δικάς των και βλέπεις ποιοι τα κάμνουν αυτά...) Ποιπουλένιαν (εύχαριστώ διά τα καλά λόγια· γράφε μου συχνά) 'Ανθισμένην Πασχαλιάν (έστειλα) Νικήτριαν 'Ελλάδα (στούς 'Καιρούς' στείλε χαρτίνα ρούδλια εντός έπιστολής συστημένης· ή καλλίτερα ακόμη τραπέζιτικήν επιταγήν) Χρυσούλαν Θ. Μπ. (εύχαριστώ πολύ· έστειλα) Μαμαρωμένον Βασιλήν (έλαβα, εύχαριστώ) Υϊκήν Στοργήν (έστειλα) Δικηγόρον της Νεολαίας (όχι, δεν έχω άλλο) Ν. Γ. Σαρίμβ. (βεβαίως, άμα λάβης ψευδώνυμον) 'Αλαοσιανήν Μεζικάναν, Φιλόπατρυν 'Ελληνίδα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 29ην 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός
Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
(Αι λύσεις δεσται μέχρι της 24ης Μαρτίου)

103. Λεξιγράφος

'Αν πρόθεσιν μ' άπόστροφον
Είς άνθος πλησιάζης,
'Οπωρικόν γλυκύτατον,
Λύτα, θά δοκιμάσης.
'Εστάλη υπό της Σημαίας του 'Αβέρωφ

104. Στοιχειόγραφος

Είμαι σύμβολον του πένθους.
Δίχως τράχηλον άν μείνω,
Θά σέ τέρπ' ή ευωδία
Την όποίαν διζήνωι.

'Εστάλη από τό Μικρό Χελιδονάκι

105. Αναγραμματισμός

'Εν μυρηκαστικόν
'Αν αναγραμματίσω,
'Αγώνισμα κοινόν
Εύθως θά σχηματίσω.

Εστάλη υπό της 'Απελευθερωθείσης Μακεδονίας

106. 'Αστήρ

* * * * *
Νάντικατασταθ ο υ ν
οί άστερίσκοι διά γραμ-
μάτων ούτως ώστε να-
γαγινώσκειται: όρίζον-
τίς τραγικός ποιητής,
καθέτως περίφημος βα-
σίλισσα, διαγωνίως δέ
πόλις της 'Ηπείρου και
άρχαιος διάσημος στρα-
τηγός.

'Εστάλη από την Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν.

107. Κρυπτογραφικόν

12332452 = Πόλις της Γαλλίας.
212452 = Βασίλισσα.
3242153 = Νήσος ελληνική.
4212 = Ζήον.
51523 = Ποίημα.

'Εστάλη υπό της 'Ηρωίδος του Σουλίου

108-112. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, ίππος, ούκον, πόνος, 'Αργος.

'Εστάλη υπό της 'Ελλάδος του Ρήγα

113. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης, και ούτω καθέξης, άποτελούν 'Αυτοκράτορα των νεωτέρων χρόνων:

1, 'Αυτοκράτωρ Ρωμαίος· 2, Πτηνόν από τα νοστιμώτερα· 3, Κράτος άσιατικόν· 4, Κράτος άφρικανικόν· 5, 'Οροσειρά· 6, Θυγάτηρ του Πρίαμου· 7, 'Αρχαίος Θεός· 8, Εύρωπική πρωτεύουσα.

'Εστάλη υπό του Πυροφόρου Κανάρη

114. 'Ελλιποσύμφωνον

κε - ο - ου - εου - ααιε

'Εστάλη υπό της Μάχης του Σαρανταπόρου

115. Γρίφος

γιν γιν γιν οίκος γγ μων γγ ύφ Ri
γιν γιν γιν γγ γγ γγ

'Εστάλη υπό του Συμβόλου του Χριστιανισμού

ΜΙΚΡΑΙ ΉΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω!!!... Ζήτω!!!... Ζήτω!!!... τό
"ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ."

"Αλτ!!!... Αντίπαλοι!!!... Νίκη!!!... Θρίαμβος!!!...
Με 'Αρχηγόν: ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑΝ

Μετά χαράς άγγέλλομεν την ίδρυσιν του 'Δοξαστικού Κόμματος', σκοπούντος την υπερωγήν κατά τα Δημοψηφίσματα Ψευδώνυμων, και εις τό Εσπαθώμα υπέρ της φιλάτης Διαπλάσεως. Γενομένων των άραιρεσιών εξελέγησαν: Πρόεδρος Δοξασμένην Λευτεριά, Αντιπρόεδρος Δοξασμένην Πατρίδα, Γραμματεὺς 'Ελευθέρα 'Ελλάς, Ταμίας 'Εορινή Δρόσος, Σύμβουλοι: 'Ανδρέο Εύζωνάκι, Πειρασμός. Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι πανταγθεν. Διευθύνσις: Δοξασμένην Λευτεριάν, Ζάκυνθον.

Ζήτω τό 'Δοξαστικόν Κόμμα'.— 'Ελ-
ληνόπουλα, ταχθήτε υπό την Ση-
μαίαν του. Θά νικήση! Θά θριαμβεύση!
Δοξασμένην Λευτεριά. (ΙΓ', 49)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:— Ποιον επάγγελμα είνε
περισσότερον διαδεδομένον;
'Η επιτυχεστέρα απάντησις θά λαβάνη τριά-
κοντα κάρτας του πολέμου. Τό αποτέλεσμα θά
δηλωθί διά της «Διαπλάσεως».— Διευθύνσις:
Μικρό Χελιδονάκι, P.R. Σπάρτην. (ΙΓ', 50)

Ανταλλάσσω carte-postale· προτιμώ πο-
λεμικά ή τοπία Θεσσαλονίκης, Κερ-
κύρας, Πατρών, Λαμίας. 'Αποστέλλω πολε-
μικά ή τοπία Χαλκίδος. — 'Ελπίδοφόρος
'Ελλάς, Postes-restantes, Χαλκίδα. (ΙΓ', 51)

ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

'Υποψηφία (ΙΓ', 52)

Αγαπητή Δικηγόρε της Νεολαίας, σ'εύχα-
ριστώ διά τας εύχάς σου, άντεπυχο-
μένη επί τω νέω έτει πᾶσαν εύτυχίαν.
Κερκυραϊκή 'Αθρα. (ΙΓ', 53)

Δέχομαι γνωριμίαν δι' άλληλογραφίας μό-
νον με Δεσποινίδας· εξ 'Αθηνών, εύού-
σας έγκεικρίμενον ψευδώνυμον εις την 'Διά-
πλασιν'. — Mlle Mitjis-Dalti, p. r.
Χαλκίδα. (ΙΓ', 54)

Ανταλλάσσω M. Μυστικά με όλα εν γένει
τά μέλη του θριαμβεύοντος 'Θριάμ-
βου'.— 'Αυτοκράτειρα Εύγενία. (ΙΓ', 55)

Lilly Mignon δέχεται κάρτας και M.
Μυστικά. — Δοίς: Mademoiselle
Lilly Mignon p. r. Χαλκίδα. (ΙΓ', 56)

Nelcke, ich habe Ihre Karte erhalten,
und danke Sie über Glückwünsche
des Neujaars. Schreiben Sie mir, bitte,
wieder Ihre Adresse.

Μελαγχολική 'Ονειροπόλος (ΙΓ', 57)

Ανταλλάσσω κάρτας πανταγθεν.—Μελαγ-
χολική 'Ονειροπόλος, p. r. Χαλκίς.

Εύχαριστώ έγκαρδώς 'Θρίαμβον'.
Δαφνοστεφής 'Ολυμπιονίκης

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 81)

ΑΘΗΝΩΝ: 'Αχιλ. Μπουνιάκος, Πίπης Ν. Πετ-
σίδης, 'Απόμνητος Σωφραζέττα, Θωρηκτόν 'Αβέ-
ρωφ, Μυροσίνη 'Αμπελογράφη.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: 'Ελευθέρο Βλαχολειβαδο
(6, 8).

ΑΡΓΟΥΣ: 'Αθ. Α. Μαργακός.
ΒΟΛΟΥ: Γε. Α. Τσοκός.
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Κατίνα Α. 'Αδαμοπούλου, 'Ε-
λένη Α. 'Αδαμοπούλου, Χρ. Α. 'Αδαμόπουλος, Κ.
Α. 'Αδαμόπουλος.

ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Νέστωρ Μπούμπουλης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στέλλα Ν. Μαρίνου.
ΙΩΑΚΗΣ: Τάσος Γ. Παύσης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χρ. Γ. Κάντας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρ. Γ. Σταυροπούλου (7, 8) Κ.
Π. Γεωργόπουλος, Π. Γ. Δημητριάδου, Γ. Σ.
Κουτσουλέντης (7), Μαρία Θ. Κόλλια, Ε. Α. Βυ-
ζας (7, 8).

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Καίτη Σ. Καμάτου, 'Αγγελική
Μασατονοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινό Ναυτοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Σαγανιάς, Θ. Βενάρδος, 'Α-
θανασία Κυριακοπούλου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Κάκια Οικογιομοπούλου.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Καλλιμάτης Γ. Κοντόπουλος,
Γεωργιος Κ. Παπαγεωργίου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κ. Κολόζας.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασιλ. Ηλ. Τούμπας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: 'Αννα Γ. Στεργίου, Πέτρος Β.
Τσιτάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύφρόνων όδωτην την λύσιν τά όνόματα έ-
τέθησαν εις την Κληροτίδα και εκληρώθη ή εν
Πειραιε ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ή
όποία ενεργάση διά τρεις μήνας από της Φε-
βρουαρίου.
Πλεονάζουν δε. 1,60 διά τόν προσεχέ Διαγωνισμ.